

La caiguda de Fernando García

El desè aniversari del crim d'Alcàsser ha finalitzat amb la fiscalia de València investigant una possible estafa de Fernando García, pare d'una de les tres joves assassinades. Canal 9, televisió que li va donar gran suport en el passat, ara ha sepultat la imatge de Fernando utilitzant un colpidor reportatge amb càmera oculta. García, definitivament, ha caigut fins als abismes del recel popular.

Mauricio Anglés ja no és, diu així. Ha canviat de nom i cognom per intentar que el dia que deixi la presó la nomenclatura no determine el temps que li queda de vida. Acaba condemna en un programa de desintoxicació de Proyecto Hombre, i, cada cert temps, s'apropa a Catarroja (Horta), el poble on viu la seua família. Ell no passa el temps a casa de sa mare, el pis del qual va fugir el seu germà Antonio entre les mans de la Guàrdia Civil. Mauri va a una planta baixa on viuen el seus germans Ricardo (l'Elvis) i Carlos (el Tata). Però, a l'hora de dinar, sí que dinen a casa de Neusa, la mare, amb dos germans més, Roberto i Enriquito. Per a Mauri ha estat una sorpresa adonar-se que sa mare tenia un nou veí. Sobretot perquè, segons Mauri, aquest nou veí els tracta molt bé, i es mostra amb ells "molt simpàtic, molt amable". El seu germà Roberto diu que, a ell mateix, li ha ofert feina.

Es tracta de Fernando García, pare de Miriam, una de les tres joves assassinades per Antonio Anglés i Miquel Ricart el 13 de novembre del 1992. Ha obert una botiga de matalassos enfront de casa dels Anglés, potser perquè aquesta era l'única manera que li quedava ja de cridar l'atenció, tot i que ell explica que és "casualitat". Fernando compartia amb els seus germans una fàbrica de matalassos, Garme, però una font propera a la factoria explica que Fernando "ja no forma part de la societat", se n'ha emportat una part acordada amb els germans i ha obert el seu propi negoci. Aquesta font destaca que els germans empentaren Fernando a prendre una decisió d'aquestes característiques: ell s'enfronta amb setze anys de presó i amb fortes multes per calúmnies llançades a la televisió contra els investiga-

dors del cas; això, tangencialment, podia afectar l'estat financer de la companyia.

Però Fernando no sembla privat de possibilitats. S'ha comprat un Mercedes que costa 60.000 euros. Regenta el seu establiment –gran i luxós– amb perpètua serenitat, malgrat que no acostuma a tenir públic. Ha reformat el seu antic pis d'Alcàsser de manera espectacular. Els veïns contenen que ha comprat més immobles. I ho expliquen amb mala cara. No els agrada que haja refet la seua vida sentimental tan ràpidament amb la jove que es troba al seu costat a la botiga. Matilde, la seua dona, va morir fa quatre anys, després del juí a Miquel Ricart, l'únic detingut pel crim, i era molt estimada a Alcàsser. D'altra banda, tots saben de la pintoresca decisió de Fernando d'obrir el negoci enfront de la casa dels Anglés. Però no se'n sorprenen gaire. Ho accepten com una peculiaritat més d'un home summament peculiar. Es refereixen a ell amb ironia amarga. Amb escepticisme. Res a veure amb la reacció que tenien fa uns anys, quan hi havia veïnes que ploraven de glòria en veure passar Fernando pel seu costat.

Devocions d'aquest estil van permetre a Fernando, al llarg dels anys, reunir –segons diverses fonts que han conegut l'evolució dels seus comptes bancaris– prop de 1.800.000 euros gràcies a les ajudes populars. I ho va fer amb el reclam que ell, amb aquests diners, evitaria que cap xica més morira a mans de violadors.

Objectius fracassats. Òbviament, moltes xiques més han mort de manera violenta. Per tant, aquesta finalitat, no l'ha complert Fernando. Tampoc no s'ha presentat com a part en casos no resoltos

Tenebra, tenebra, tenebra

Presentar un llibre sobre el cas Alcàsser en la setmana del desè aniversari pot tenir moltes lectures. La que jo, autor del llibre, vaig fer, era que es tractava d'una bona data per parlar i reflexionar sobre les brutals conseqüències mediàtiques d'un fet que, habitualment, havia estat ignorat en el seu paper generador del periodisme espectacle que domina actualment.

Des de la tenebra (Empúries) es va presentar aquesta setmana a Barcelona. En l'acte potser es va interpretar que els periodistes valencians vam fer la pitjor cobertura del cas. No és així. El pecat més habitual que vam cometre els periodistes valencians –jo entre ells– va ser la sobreinformació, un recurs que pot tenir com a conseqüència la desinformació. Un espai infinit mediàtic es va dedicar a un succés que, crec, hauríem d'haver re-

solt amb menys espai i més anàlisi. Al País Valencià, hi va haver casos especialment lamentables, però també encerts molt clars. Els excessos d'Alcàsser no van tenir res a veure amb la proximitat geogràfica, més aviat al contrari. De fet, els mitjans de tot l'estat es disposen a cobrir el juí del cas Olot, que comença aquesta setmana, de manera massiva. I sempre que hi ha un succés –els fets de l'escola de l'Hospitalet de la setmana passada en són un exemple–, la víscera i la banalitat guanyen la sensatesa i el periodisme que aspira a transmetre informació. Vol dir això que els fets d'Alcàsser, i les seues tenebroses conseqüències per al periodisme, no han servit per a res? Efectivament.

Fernando García ha anat d'un mitjà a un altre per contrarestar les informacions que ell mateix ha revelat en càmera ocul-

ta a Canal 9, en el reportatge que va provocar la seua caiguda. El resultat de tot això és la confusió. Perquè Fernando diu que ell ha pagat advocats, forenses particulars i investigadors amb els diners de la fundació, i que per això ja no hi són, als comptes.

Però, en canvi, en un degoteig d'informació, s'ha fet públic que tots els que ell diu que ha pagat no han cobrat. De nou, trobem punts de vista mediàtics que topen sobre un mateix fet. Amb la connexió emocional que la majoria dels pares/espectadors audiovisuals mantenen amb Fernando, el caos no para d'augmentar. La previsible conseqüència és que, avui mateix, la gent no sàpiga ben bé què pensar-ne. Només el periodisme adequat, el periodisme real, l'únic periodisme aplicable a una situació com aquesta, ens pot ajudar. *J. M. O.*

viuRe
Catalunya

CADA DIA, A LES 13.40

Els nostres paisatges, la nostra gent

La setmana que ve: **dilluns 2 Artés** • **dimarts 3 Bor** • **dimecres 4 La Pobla de Segur** • **dijous 5 Porrera** • **divendres 6 Sant Llorenç Savall**

TV
3

Fernando García, enmig d'un núvol de periodistes, durant el judici a Miquel Ricart que es va celebrar el 1997. Aleshores, García era un heroi indiscutit, el pare que havia de vetllar per totes les adolescents de l'estat. Ara, desperta recel.

d'agressions a menors, desaparicions i crims. Això era una altra cosa que, segons va anunciar públicament, havia de fer amb els diners. Finalment, tampoc no ha pogut trobar més culpables que els dos ja coneguts de l'assassinat de les tres adolescents d'Alcàsser.

Recordem, que, segons Fernando García, hi havia una xarxa de degenerats rics, famosos i poderosos que van matar Miriam i les seues dues amigues, Toni i Desirée. I que Anglés i Ricart eren innocents. Ell sap perfectament –entre al-

tres coses perquè li ho han dit molts informadors, entre els quals el que subscriu aquest article, que coneixia Antonio des de petit– que d'Anglés, un delinqüent comú molt violent, era totalment gratuït pensar que tinguera relacions “professionals” més enllà dels atracadors de batalla, dels ionquis i de les putes barates. Però Fernando mai no en va fer cas, perquè no encaixava en les seues teories, estructurades totes per engrandir la transcendència del trist crim de la seua filla, i per perpetuar la

seua transcendència de pare màrtir i guerrer.

Fernando i el seu antic col·laborador Juan Ignacio Blanco –antic periodista d'*El Caso* obsessionat per convertir-se en un referent mediàtic– demanaren diners per lluitar contra aquesta xarxa fantasma durant anys. Els diners van ploure en un diluvi. Segons una font propera a Fernando, Blanco i ell “no s'esperaven rebre tant”. La majoria d'aquests diners, la gent els enviava al compte corrent que Fernando va obrir

Premis de Civisme

Convocatòria 2002

Molt per fer
molt per viure

Generalitat de Catalunya

www.gencat.net

XXI PREMI

SERRA I MORET
Per a obres i treballs sobre civisme

assaig · guió de curtmetratge ·
còmic · treball pedagògic

PREMIS 2002

JAUME CIURANA
A l'actuació cívica juvenil

a favor de les persones ·
en la millora de l'entorn natural

VIII PREMI

CIVISME ALS MITJANS DE COMUNICACIÓ

ràdio · premsa · televisió · pàgines web

Per a més informació dirigiu-vos a la Direcció General d'Acció Cívica del Departament de Benestar Social o a l'oficina de Benestar social més propera o truqueu al 900 300 500 o bé per internet a: www.gencat.es/benestar - Termini de presentacions fins al 31 de gener de 2003

atenció
Ciudadana

A dalt, Juan Ignacio Blanco. Al costat, una família dona suport l'any 1997 als pares de les víctimes i, a sota, Fernando i les altres famílies. A sota, enterrament de les joves.

en el Banesto d'Alcàsser, una sucursal dirigida, segons testimonis, per un antic amic de Fernando. Però, paral·lelament, molts diners més de donants anònims li arribaven en sobres des de tot l'estat a l'oficina de correus d'Alcàsser.

I la gent organitzava desfilades de models, concursos de balls regionals, varietats, loteria, rifes, tómboles i tot tipus d'activitats de barri destinades a recollir diners per a Fernando García, pare entre els pares, l'home que anava a canviar el sistema i a descobrir la Veritat. Fernan-

do va recollir tant que va anunciar que amb tot aquest capital faria una fundació per protegir els menors. Per al capital social de l'entitat, va declarar uns 470.000 euros.

Blanco va publicar un llibre a favor de la conspiració, i Fernando i ell el van vendre en les fires de tot l'estat, i fins i tot en el carnestoltes de les Canàries. El llibre valia 18 euros, però la gent els en donava 30, perquè aquests dos eren els seus herois. Es van passejar per pubs i discoteques per recollir donatius en mà.

Van impulsar la producció d'encenedors, clauers, discos, cassets, amb referències a les tres víctimes. Fernando va organitzar corregudes de bous per recaptar fons, i un concert de Francisco. Però, per qüestions de forma, García no va poder inscriure la fundació en el registre del Ministeri de l'Interior, que, per tant, mai no ha existit. Els diners han continuat arribant a diversos comptes que García, fins no fa gaire, ha mantingut oberts. Blanco i ell han discutit, perquè el primer opina que el segon no li ha donat suport en els múltiples problemes amb la llei que els dos tenen actualment. Problemes derivats de les seues acusacions infundades a polítics i a funcionaris públics com a autors del crim. Blanco creu —encertadament— que, a ell, el condemnaran, mentre que dubta que un jutge tanque Fernando a la presó. Diu que García no l'ha ajudat a pagar les despeses en advocats, i creu que hauria de fer-ho, perquè els dos anaven en el mateix vaixell. I perquè ell també va col·laborar en la recollida de tots aquests diners.

Ara, un reportatge de Canal 9, fet en part amb càmera oculta, ha mostrat Blanco i Fernando reconeixent que el pare de Miriam s'ha gastat els diners "en allò que ha fet falta". El mateix García ha dit que, si s'ho haguera gastat en una festa, a ningú no li importa. I aquest és l'error. Blanco, no fa gaire temps, va confessar obertament a aquest periodista el que ara diu al reportatge televisiu. "La gent va donar els diners a Fernando perquè se'ls gastara en allò que li donara la gana, i ell ha decidit gastar-los en una fundació", argumentava Blanco, abans que la fundació desapareguera, i, amb aquesta, el capital social. Però això no és cert. Els diners donats a Fernando tenien funcions molt concretes que no tenen res a veure amb la millora de la seua economia, sinó amb pretesos projectes justiciers. Ara, la fiscalia de València investiga si Fernando ha comès una estafa, i ha descobert que els seus comptes corrents es troben quasi a zero. On es troben uns diners tacats pel dolor, la compassió i el patetisme, serà el següent objectiu.

Joan M. Oleaque